

Jeg maa give den højtærede Minister Ret i og havde ogsaa Lejlighed til at udtale det ved Finanslovens 2den Behandling, at midlertidige Lønningslove ere noget højst uheldigt noget. Den højtærede Minister siger, at han ikke har lavet denne Lov, men arvet den fra sine Forgængere. Ja, den højtærede Minister var ikke med selv, men det er dog Flertallet i dette Ting, der i sin Tid har forelagt denne Lov og har Ansvar for dens Affattelse. Det er ejendommeligt, at den nuværende Finansminister ligesom Finansminister Hage er ganske uimodtagelig for nogen Forandring i den. Naar den højtærede Finansminister vil vise Ansvar for denne Lovs Indhold fra sig, maa man dog antage, at han er paa det rene med, at den har sine Mangler; men til at rette paa disse Mangler har der hverken hos den nuværende eller den foregaaende Finansminister været nogen Tilbøjelighed. Jeg er imidlertid enig med den højtærede Minister i, at et Forsøg paa at ændre § 4 saaledes, at man faar en større Klasse af Statsfunktionærer ind derunder, vilde være højst uheldigt. Der er ingen Grund til at tro, at der ikke, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) syntes at frygte for, hurtigt skal komme noget ud af den nedsatte Kommissions Arbejde; thi det maa erindres, at det er en Kommission af Embedsmænd, og at der ikke sidder nogle Rigsdagsmænd deri. Der er derfor den allerstørste Sandsynlighed for, at der meget hurtigt vil komme et Resultat og endog et godt Resultat. Det ville vi sikkert komme til at se til Efteraaret. Og der er ingen Tvivl om, at inden næste Aars første April have vi faaet disse Lønningslove for disse 4 store Etater.

Altsaa, med Hensyn til § 4 slutter jeg mig til den højtærede Minister. Det er kun lejlighedsvis, at de Forslag, som blandt andet jeg ved Sagens tidligere Behandlinger har villet stille for at forbedre Loven, hvor den var vitterlig uretfærdig, ikke have mødt nogen som helst Forstaaelse. Men med Hensyn til § 3 ser jeg ikke, at der vilde være nogen som helst Fare ved at forandre de Procenter lidt, som der er Tale om der, saa at Tillæget blev lidt større, end det er og altsaa nu har været i 8 Aar, og jeg vilde sætte, tilstaaer jeg, megen Pris paa, at den højtærede Minister, idet han altsaa fastholder sin Modstand mod en Forandring af § 4, hvad jeg støtter ham i, vilde være lidt mere bøjelig med Hensyn til en Forandring af de Procenter, der er Tale om, hvilket ikke vilde

bebyrde Statskassen i nogen nævneværdig Grad.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har ønsket Ordet for tredje Gang. Tingets Samtykke udkræves, men hvis ingen gør Indsigelse derimod, betragter jeg Samtykket som givet (Ophold). Det er givet, og det ærede Medlem har Ordet.

K. M. Klausen: Jeg blev glad, da jeg hørte det ærede Medlem for Rudkøbing (Guldbrandsen) saa kraftigt stille sig paa min Side og tale disse Smaafunktionærers Sag. Men det var mig rigtignok en Skuffelse, da han sidste Gang havde Ordet, efter at den højtærede Minister havde talt til ham, at høre ham fuldstændig tage Afstand fra mig og støtte sin Minister. Han lader altsaa de Smaafolk i Stikken, som han først saa varmt tog sig af, nu maa de se at skøtte sig selv.

Den højtærede Minister kan ikke forstaa, at man er utaalmodig i denne Sag. Det er vist, fordi den højtærede Minister ikke har nogen Forstaaelse af, under hvilke Kaar disse Folk leve. Hvis den højtærede Minister kom til at tale med Husmødre i disse Familier, der ere henviste til at skulle leve af 8—9—10—1100 Kr., vilde han vistnok bedre kunne forstaa, at disse Folk ere utaalmodige, at disse Folk virkelig nu nære Ønske om at faa den ringe Hjælp, som kunde ydes ved denne Lov. Der er ogsaa noget meningsløst i, at Staten vil yde et midlertidigt Lønningstillæg paa 96 Kr. til Folk, som have 1,400 Kr., medens mange Hundreder, jeg kan godt sige Tusinder af Funktionærer, som have 3—4—500 Kr. mindre, ikke maa faa en Øres Tillæg. At sige til dem: Ja, men I have faaet jeres Lønninger forandrede ved Loven af 1899, betyder ikke det mindste, naar denne Lov ikke var nogen Lønningsforbedring. Forholdene ere blevne meget, meget forværrede for disse Folk siden den Tid.

Jeg vilde nødig se, at denne Rigsdagssamling skulde gaa til Ende, uden at vi havde gjort noget alvorligt for at hjælpe disse Folk. Det drejer sig ikke alene om de Folk, som her er Tale om, og som falde ind under denne midlertidige Lønningslov, men det drejer sig om en meget stor Række andre Funktionærer. Jeg tænker særligt paa hele Lærerstanden indenfor Folkeskolen, hvis Lønninger bleve fastsatte i 1899, altsaa paa en Tid, da man ikke kunde forudse, hvilke stærkt opadgaaende Tider vi gik i Møde. Men dette